

Verkondiging - Exodus 24:12-18; Handelingen 2:1-4

Lieve gemeente en u allen die met ons verbonden bent via internet,

Elkaar niet in levenden lijve kunnen ontmoeten, maar er toch voor elkaar zijn, met hart en ziel - dat is waar het over in gaat in de tien dagen van Hemelvaart tot en met Pinksteren. Dit jaar ervaren wij dat allemaal in ons dagelijks leven, of je nu jong bent en naar school gaat, of oud en in een verzorgingshuis woont; wanneer je in een bedrijf werkt en plotseling alles vanuit huis moet doen, of als zzp-er nog meer dan anders alles zelf moet uitzoeken; of dat je werkt in de zorg en elke dag opnieuw risico's moet nemen, of gepensioneerde bent en in een steeds groter isolement komt te leven. We ontmoeten elkaar minder of bijna niet; en tóch zoeken we naar wegen om er voor elkaar te zijn, juist nu, omdat we het meer nodig hebben dan toen het leven nog 'gewoon' was.

Kamperen met Hemelvaart - dat was dit jaar voor mensen uit onze geloofsgemeenschap De Verbinding niet mogelijk. Het vieren van de 30e keer moest helaas uitgesteld worden tot volgend jaar. Maar een aantal kinderen hebben het toch gedaan, zoals u hebt kunnen zien. Naast de kerk een tent opslaan, pannenkoeken eten en spelletjes doen samen met kabouter Pommeliën: er voor elkaar zijn terwijl het niet mogelijk is dat iedereen bij elkaar komt. En daarmee iets vieren wat niet alleen van belang is voor de kinderen en ouderen die er op dat moment waren, daar naast de kerk, maar wat een hart onder de riem vormt voor ons allen, oud en jong. We *blijven* verbonden, ondanks de afstand die er is en die we niet meteen kunnen wegnemen.

De Hemelvaart van Jezus is het moment waarop de afstand een feit is geworden. Hij en zijn leerlingen zijn niet meer vanzelfsprekend bij elkaar. Zo gaat het nu eenmaal, in elk leven. Er gebeuren dingen waardoor relaties verbroken worden; mensen gaan een andere weg en raken het zicht op elkaar kwijt; wanneer we oud worden raken we op onszelf. In het leven van Jezus gaat het echter om een acute crisis, midden in het dynamische bestaan. Zijn woorden en Zijn manier van leven hebben zoveel onrust veroorzaakt, dat Hij is uitgekotst en aan de kant gezet; vermoord. Is dat het einde van het verhaal? Is de realiteit opnieuw weerbarstiger? Kan het dan nooit een keer echt anders gaan?

In de tien dagen van Hemelvaart tot Pinksteren blijkt dat we tóch verbonden kunnen blijven met Hem en met elkaar. De Hemelvaart zelf verbeeldt en demonstreert deze verbondenheid. Het is wel zo dat je dit pas kunt zien en ervaren als je goed kijkt en luistert, wanneer je tijd en ruimte neemt om het verhaal in de juiste context te zien. De Hemelvaart is niet het lanceren van astronaut Jezus naar een hemels ruimtestation - dat is in onze tijd al iets wonderlijks, maar in de tijd van Jezus natuurlijk helemaal ondenkbaar. Wat zijn leerlingen

destijds wel meteen hebben begrepen, is dat Jezus zich voegt in het spoor van Mozes en de profeten. Mozes heeft een Hemelvaart (er bestaat zelfs een boekje dat zo heet, maar niet in de Bijbel is terecht gekomen!), Elia vaart naar de hemel en op hun manier doen Jesaja en Jeremia het eveneens. Het gaat dus om een traditie, een reeks van profeten die alles wat ze hebben gezegd en waarvoor ze hebben gestaan overeind houden door het ‘naar de hemel te brengen’, en die zo verbonden blijven met alle mensen die na hen komen, ook met ons.

Nu is de uitdrukking ‘naar de hemel brengen’ niet helemaal de goede manier om het te zeggen. Als je de verhalen over de ontmoeting van Mozes op de berg en de Hemelvaart van Jezus leest, dan is het eerder zo dat God hen komt halen. Een wolk daalt neer en de man Gods wordt opgenomen in de neergedaalde wolk. Zó blijft de band bestaan en zó is de ontmoeting: niet tastbaar en niet te organiseren, maar heel concreet en ongelooflijk intens. Het werkwoord voor de aanwezigheid van de wolk op de berg wordt in de NBV vertaald met ‘rusten’. Dat is goed, als je het maar niet statisch opvat. Het wil zeggen dat God ‘aanwezig’ is of beter: Hij is ‘tegenwoordig’. Hij *is* er. Present. Beschikbaar. Verbonden. Hier, in de hemelse ontmoetingen van Mozes en Jezus, wordt ons verteld hoe dat is, om een relatie met God te hebben en te houden. Dat is: staan en gaan op een weg waar Hij er voor je is, als tegenwoordige. In de joodse traditie is deze karakteristiek dan ook dé manier geworden om over God te spreken. Die is niet ‘almachtige’, ‘alwetende’ of welk ander ‘alwoordje’ ook, maar Hij is de Tegenwoordige, degene die er is voor jou, hoe het ook met je gaat, waar je ook naar op weg bent.

De beelden en bewijzen voor deze Tegenwoordigheid zijn de neerdalende wolk en het aanwezige vuur. Bij de geboorte van het volk Israël waren die er, toen God hen bij de vlucht uit Egypte opving en het leven schonk. Bij de ontmoeting op de berg zijn zij er, wanneer Mozes de Tien Woorden ontvangt als hemelse gids voor een menselijk leven op aarde. Zo kan het volk op eigen benen gaan staan. En bij het verhaal over Jezus en zijn leerlingen zijn ze er ook. God is tegenwoordig en laat zijn geliefde Zoon niet vallen, ook al is hij door de samenleving uitgekotst. Zijn vuur, zijn passie gaat niet verloren, maar vertaalt zich in de geestkracht en geestdrift van mensen. Zij gaan verder, wij gaan verder, in het spoor van Jezus, in het spoor van Mozes. We worden gedragen en gestuwd door de Woorden van de Tegenwoordige, onze hemelse Vader. Zo kunnen wij er voor elkaar zijn, ook in deze tijd van afstand en scheiding. Levend met hart en ziel. Verbonden met God en met elkaar, in eeuwigheid.